

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

2012

Posudek oponenta bakalářské práce

Jméno a příjmení studenta: **Jana Kulhánková**

Zadání – název práce: **Propojení sochařství a fotografie**

Fotografická interpretace lidské figury či portrétu je významné téma, které prošlo dějinami fotografie různorodými pohledy. Například Robert Mapplethorpe se svým charakteristickým plasticky svíceným tělem i černobílou stylizací se snad nejvíce přiblížil klasickému sochařskému konceptu. Proto mne záměr Jany Kulhánkové: propojení fotografie s plastikou do jednoho útvaru, do tzv. fotosochy zaujal. Ve své fotografické práci jsem se sochařské plasticity či objemovosti mnohokrát dotknul a záměrná vazba fotografie a sochy je jistě interesantní možností jak posunout vnímání lidské postavy. Tento postup není původní, promítáním fotografie či filmového záznamu na korpus hlavy se zabývalo již mnoho umělců (například u nás fotograf Pavel Jasanský), ale fixace fotografie na sošném modelu, jímž byl společnou předlohou akt ženy, může vnímání sochy i fotografie propojit do nové interakce.

Jana Kulhánková (společně s fotografem Janem Vermouzkou) toto technologicky nedostatečně neprozkoumané pole musela od základu stanovit a právě tyto pokusy a hledání ideální cesty jsou pravděpodobně nejdůležitější atributy této velmi nesnadné interpretace. Měl jsem možnost se seznámit s fotografickou dokumentací i explikací díla, ale z časových důvodů jsem nemohl posoudit dokončený originál fotosochy, který bude představen, až při samotné prezentaci při obhajobách. Přesto oceňuji nejenom volbu nesnadného tématu, ale zejména dílčí poznatky, které sochařskou cestu autorky mohou obohatit o nové impulzy a tím jí nasměrovat osobitým směrem. Obrazový materiál z explikace práce tuto naději přiznává a dílčí výsledky jsou již sami o sobě zajímavé, například snímky sochy modelu a specificky pro tuto aplikaci nasnímané fotografie. Ale i rozpadlá struktura vzniklá při doteku citlivé vrstvy s povrchem sochy je působivou variací na téma pomíjivosti i když tento dojem byl spojen spíše s technologickým problémem špatné fixace latentního obrazu s podkladem. Závěrečné realizace se odklonila od plastického výrazu, a fotografie, soustředěná pouze na tvář, zde plní spíše kresebnou či identifikační roli v přesném konturovém zobrazení očí či úst fotografované, resp. modelované ženy. Tento nečekaný odklon od původní "plastické" ideje autorky je i při pouhé kresebné roli fotografie (možno zaměnit i s dodatečnou malbou) posunem, který navazuje na odvěkou touhu umělců stvořit co nejdokonalejší plastickou podobu člověka i s jeho charakteristickými rysy.

Ze všech těchto důvodů považuji bakalářskou práci Jany Kulhánkové za osobité zamyšlení o vztahu reality a interpretace lidské figury či tváře formou "fotosochy" a navrhuji hodnotit stupněm A.

doc. MgA. Pavel Mára

V Praze dne 4. června 2012